

armolinne! Nüüd wast naán, et üks Peästja taewas ellab, kes hädaliste järrele kutab ja weel pattustele armolinne on! — Otse selle wiimse sanna järrele astus kirkiko õpetaja tüppa. Perremees kargas järsko püsti, sest et temmal olli ikka weel walle hääbi, omma kahhetsemisse meelt ühhe wõõra mehhele ülesnäidata. Gesamma teine sai hirmo täis kui näggi sedda luggu, mis seal hertsikus olli: keige tarwilistest ello asuist eunamiste tühhi tubba; neid isja olli puhhos kõrtsis nahka pannud; naene omma wallo näoga, kes ei sonud muud kui tihkuma; pool paljad lapsed omma nälja läbbi ärrakuinud ihhoga. Need kihwatasid meest keigeennamiste. Astus siis isja ette ja ütles: „Sinna olled ammeti mees olnud; kehha polest näikse ikka weel kaunis joukas loom olla, kuidas olled ammeti selle hirmsa põlwe sisse sanud? Kas olled kül iol Zummala pühha kutsmissse peäle ka sest polest kuulnud, et piddid naese ja laste eest truiste hoolt kandma? Olled

ehk keik omma joudo kõrtsis ärraroisanud? Walla omma süddant tõssisel wiisil minno wasto wälja. Kuidas luggu sinuoga diete on ja mis patto sú peäle olled keigeennamiste heitnud? Káki julgeste keik minno wasto üles. Ehk saan sinnule ja perrele abbi tehha.“ Mees sejis seal tüf aega ei lausund sannagi. Wimaks löi kahhe káega wasto omma palle otsa, langes põlwili mahha ja hüdis waluste: „Üllen üks ärranetud pattune jummalafartmata loom! Kas se Pühha seal üllewel ial saab minno peäle hallastama?“ Ei sanud mitte sanno ennám suust ülesonda, muud kui silmad jooksid sortinal wet. Siis hakkas teine hallemelelinne mees temma káest kinni, tõstis tedda üles ja ütles pehme sannade ja heálega: „Waigista omma mele ärraheitmist. Keik jouab weel teist wiisi ja parremaks sada, kui isje agga parremaks saad. Hakkán nüüd lo-
tust sinno! párrast wõtma, sest et kuulsin sinno allandlikkuid kahhetsemisse sanno. Kui need agga ni usna tõssised olleksid, et pühha